

ὅποιας ἀνήκουν, οὕτω δὲ οἱ ἰδιοκτῆται των ἐπιδιώκουν πρόσθετα εἰσοδήματα. Πολλοὶ ἀγρόται, ἐγκατεστημένοι πλησίον ἀκμαζουσῶν βιομηχανιῶν, στηρίζονται συνεχῶς περισσότερον εἰς τὴν βιομηχανίαν καὶ θεωροῦν ἤδη τὴν γεωργίαν ὡς συμπληρωματικὴν πηγὴν εἰσοδήματος, εἰς ἄλλας δὲ περιπτώσεις τὴν ἐγκαταλείπουν. Εἰς ὅλας τὰς χώρας ταύτας, καταβάλλονται προσπάθειαι πρὸς αὔξησιν τοῦ εἰσοδήματος καί, κατὰ συνέπειαν, διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεως τοῦ ἀγροτικοῦ πληθυσμοῦ. Ταυτοχρόνως, καταβάλλονται προσπάθειαι πρὸς αὔξησιν τῆς ἀγροτικῆς παραγωγῆς. Αἱ προσπάθειαι αὗται προτείνονται βάσει τῆς σκέψεως ὅτι ἡ βελτίωσις δὲν θὰ ἐπέλθῃ διὰ τῆς ἐκτακτικῆς καλλιέργειας, ἀλλὰ διὰ τῆς αὔξήσεως τῆς στρεμματικῆς ἀποδόσεως καὶ τῆς συγχρόνου μειώσεως εἰς τὸ ἀνώτατον ὄριον τῶν καλλιεργητικῶν δαπανῶν. Εἰς ὅλας τὰς χώρας ταύτας, ἡ ἐπίσημος ἀγροτικὴ πολιτικὴ βασίζεται εἰς τὴν ἰδίαν σκέψιν, ἂν καὶ αἱ ἀκολουθοῦμεναι μέθοδοι εἶναι διαφορετικαί.

Κατὰ τὰ ὀλίγα ἔτη, τὰ ὅποια διέρρευσαν ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ 1948 Νομισματικῆς Μεταρρυθμίσεως, ἡ γεωργία τῆς Ὁμοσπονδου Γερμανικῆς Δημοκρατίας κατώρθωσε νὰ αὔξησιν τὴν παραγωγὴν τῆς κατὰ 120 ο)ο περίπου, ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ προπολεμικὸν ἐπίπεδον. Ἐν τούτοις, τὸ ἴδιον συνέβη εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς χώρας. Πράγματι, εἰς ὠρισμένας χώρας, ἰδίως δὲ εἰς τὴν Ὀλλανδίαν, ὁ ρυθμὸς τῆς αὔξεσεως ἦτο ταχύτερος. Εἰς τὴν Ὀλλανδίαν, ἡ ἀγροτικὴ παραγωγὴ ηὔξηθη κατὰ 140 ο)ο ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ προπολεμικὸν ἐπίπεδον. Κατὰ τὰ προσεχῆ ἔτη, ἡ ἔτησια αὔξησις θὰ φθάσῃ τὰ

2 ο)ο περίπου. Κατὰ συνέπειαν, ἐγείρεται τὸ ἐρώτημα ἐὰν ἡ αὐξανομένη παραγωγὴ αὕτη τῶν ἐξ χωρῶν θὰ καταστήθῃ δυνατὸν νὰ πωληθῇ εἰς τὴν Κοινὴν Ἀγορὰν των καὶ ἐὰν τὰ εἰδικὰ πλεονάσματα ἐκάστης ἐκ τῶν χωρῶν αὐτῶν θὰ καταστήθῃ δυνατὸν νὰ ἀντισταθμισθοῦν ἀπὸ ἀντίστοιχα ἐλλείμματα εἰς ἄλλας χώρας τῆς κοινῆς οικονομικῆς περιοχῆς. Πράγματι, μία βαθμιαία ἐσωτερικὴ ἰσοζύγισις τοῦ εἶδους τοῦτου ἀποτελεῖ σαφῆ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τῆς Συμφωνίας, διὰ τῆς ὅποιας συνεστήθη ἡ Εὐρωπαϊκὴ Οἰκονομικὴ Κοινότης.

Εἰς τὰς διαφόρους χώρας ἡ παραγωγὴ συνεβάδισεν ἀνέτως μὲ τὴν αὐξανομένην κατανάλωσιν. Ἀκόμη καὶ διὰ τὰ προϊόντα, ἡ κατανάλωσις τῶν ὁποίων ἀπαιτεῖ εἰσαγωγάς, αἱ ἐξ χωρῶν ἐπέτυχαν σχεδὸν τὴν αὐτάρκειάν των.

Τοῦτο ἰσχύει ἀκόμη καὶ διὰ τὰς χώρας, ὅπου ὑπάρχει καταφανὴς δυσαναλογία μεταξὺ τῆς καλλιεργουμένης ἐκτάσεως ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς πυκνότητος τοῦ πληθυσμοῦ ἀφ' ἑτέρου.

Τὸ ζήτημα ἰσοζυγίου μεταξὺ προσφορᾶς καὶ ζήτησεως ἐμφανίζεται ἐν τούτοις ὑπὸ διαφορετικῶν φῶς, ὅταν ἀντιμετωπίζεται ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος, δηλαδὴ τῆς συνολικῆς ἀγροτικῆς παραγωγῆς ὅλων τῶν χωρῶν, αἱ ὅποια τὴν ἀποτελοῦν. Αἱ εἰς κρέας, αὐτὰ καὶ ἀρτοποιήσιμα σιτηρὰ ἀνάγκαι εἶναι δυνατὸν νὰ καλυφθοῦν σχεδὸν πλήρως ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς. Εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν σκληρῶν σιτηρῶν καὶ τῶν φρούτων, περιλαμβανομένων καὶ τῶν ξηρῶν καὶ τροπικῶν φρούτων, ὑπάρχει κενόν, εἰς δὲ τὴν περίπτωσιν τῶν